

המצח

במשך כמה שבועות נערך מאבק קשה על ירושלים. הבעייה היתה מי יפסיד את העיר ראשון, טדי קולק או איש-שלום. איש-שלום היה אמנם יותר חלש, אבל טדי היה מוכן להיכנע בכל מחיר, אף-על-פי שאיש-שלום נאבק בכל כוחו כדי להיכנע ראשון.

סוף-סוף טדי קולק ניצח, וירושלים יש ראש-עיר אמיתי, איש פעיל ודינאמי שינקה את העיר ויטהר אותה, ויהפוך אותה לעיר-הבירה של ישראל, אור לגויים, מקום מישכן לאלהים ולצדיקים יראי-שמיים.

אולי הוא לא יוכל לעשות את הכל לבדו, אבל בטוח שהכריז מהקואליציה יעזרו לו. בי התחלה, כדי לטהר את אנשי העיר, הוא יהפוך את גן-הפסלים על שם בילי רוז למקוה-ענק. גברים בצד של הנרי מור, נשים בצד של יגאל תומרקין.

אחר-כך הוא יעבור לשיפור הביתנים השור נים של המזויאון. ביתן אחד הוא יהפוך לישיבת פוניבז', ביתן שני הוא יהפוך לישיבת עץ-חיים. ביתן שלישי לישיבת נביאים, ביתן רביעי לישיבת נביאים א', וכן הלאה, עד שהיא יגיע להיכל-הספר ויעשה ממנו היכל שלמה ב'.

מי שלא יהיה מרוצה מזה, סימן שהוא לא מבין שזו לא תהיה אשמתו. כי התיקים של החינוך והתרבות יהיו בידי המפד"ל ואגו"י. הוא, ברוב צניעותו, יעסוק רק בתברואה ובי נקיון.

מלבד זה הוא האדם היחידי שהיה מסוגל להציל את העיר מידיו החלשות והפשרניות של איש-שלום.

האיש שהמציא את האופניים

נניח ששוטרת, שזה עתה ילדה, עומדת בי צומת דיזנגוף-פרישמן ומכוונת את התנועה. פתאום מגיעה שעת הנקמה שלה. היא מוכרחה לרוץ להניק את התנוק.

מה היא תעשה? האם היא תעצור את התנוק עת ותגיד לנהגים שיחכו לה רגע, היא צריכה ללכת להניק?

לא. היא לא תעשה את זה כי אלבר שאקי, השוטר מספר 1047 מטבריה. המציא בשבילה המצאה. הוא המציא שהשוטרת המניקות לא יכונו את התנועה בזמן שהן צריכות להניק, ולא תנקנה בזמן שהן מכוונות את התנועה.

הוא קיבל תמורת זה פרס של 10 לירות מי נציב שירותי-המדינה, וסיכת-מייצל שניתנה לו בטכס חלוקת פרסי-המייצל בירושלים. אלבר שאקי הוא בכלל ממציא גדול. הוא המציא גם שיכלולים בטופס-הודעה על עברייני קטין, וקיבל על זה 25 לירות, והוא המציא דרך לקביעת מהות של מציאה וקיבל תמורת זה 35 לירות. הוא לא היה יחידי בטכס חלוקת הפרסים. היו שם כל מיני ממציאים, כאלה שהמציאו זון חדש בחקלאות, וכאלה שהמציאו טופס חדש במשרד-הבטחון.

כולם קיבלו סיכות-מייצל מידיו של אהרון כפיר, המרצה למינהל ציבורי באוניברסיטה, והיו מאושרים. הם הסתובבו באולם הטכס וראו אמרו איש לרעהו כל מיני דברים יעילים. כמו: "תעביר לי בבקשה את המיץ", או: "סליחה, אולי אתה יכול לזוז קצת". וחסילו לאט-לאט וביעילות מפתיעה את כל הסנדביצים שעל השולחן.

מיעל אחד לקח ארבעה סנדביצים ובקבוק מיץ ביד האחת והתיק עם התעודה וצלחת עם מטעמים ביד השנייה. הוא התקדם בהירות ל-עבר הכיסא הפנוי.

בדרך עצר אותו חבר עם יד מושטת לשלום. הוא העביר את ארבעת הסנדביצים ובקבוק-המיץ מן היד הראשונה ליד השנייה, ולחץ את היד המושטת.

היד הלכה, והוא העביר בחזרה את ארבעת הסנדביצים ובקבוק המיץ מהיד השנייה ליד היד הראשונה. זה לא עזר לו. החבר הראשון התרחק ומיד ניגש אליו חבר שני, וגם הוא עם יד מושטת.

"זהו אחד המייעלים האחראים כאן", הסבירו לי, ולכן, כשהוא התיישב סוף-סוף, שאלתי אותו מה זה יעילות. "אם, נניח, פקיד קופץ מהקומה המאה ושתיים של האמפייר סטייט בילדינג, הוא הסביר, "ובאמצע הוא שואל את עצמו למה הפקידה שבקומה החמישים כותבת מכתב בלי נייר העתקה, זה נקרא יעילות. התייה, לא? המייעל הוא אדם פשוט, החושב כל הזמן על רעיונות שיביאו לשינויים ולשיפורים, ברור, שלא כל ההמצאות האלה מתקבלות, ולא כל הממציאים זוכים לסיכות-מייצל. היה, למשל, פקיד אחד, שהמציא חמישה ימי-עבודה ב-שבוע. כי ביום השישי, לפי דבריו, ממילא לא עובדים. לא קיבלו את זה. היה אחר שהמציא לבדוק את תשלומי מס-ההכנסה בשעת חידוש רשיון הנהיגה, כדי להסוך עבודה לפקיד מס-הכנסה; גם את זה לא קיבלו."

איש אחר, דב ברונשטיין, המציא פתרון לי בעיית ההיגיינה של הבייגעלעך. הוא המציא שמוכר הבייגעלעך לא יגע בבייגעלעך בידים המלוכלכות ש-לו, אלא יגיש אותם בפינצטה לקונה.

איש אחד, אומרים, הציע לחסוך את ה"כסף של ההסקה ה"מרכזית במשרדים ו"תחת זאת לבנות ס"ביב המשרדים גדר, כדי שהקור לא יח"דור פנימה.

במשרד-המשטרה המציא שוטר אחד מכוונה לתיקון שגי"אות כתיב ברפור"טים, אבל היא לא עבדה; היא בעצמה כתבה בשגיאות.

ובמשרד-העבודה המציא איש בשם טקס שכנא את אחת ההמצאות הגדולות ביותר שהיו בארץ. את האופניים. מה זאת אומרת? זאת אומרת שאם מישהו צריך להגיע ממקום למקום, ואין לו אוטו, אז שיקח אופניים ויסע לשם. הוא קיבל על זה חמישים לירות. מי שחושב שאת האופניים כבר גמרו להמציא לפני מאות שנים, טועה. את האופניים אומנם המציאו כבר, אבל טקס שכנא המציא שישתמשו בהם.

הוא לא יכול להגיד שום דבר על ההמצאה שלו. רק הדובר של הביטוח הלאומי יכול לדבר על זה. הוא לא יודע אם הוא חושב להמציא עוד המצאות. זה רק הדובר יודע. הוא לא יודע אם במדינה יש מקום לייעול ולשיפורים. זה רק דובר הביטוח יכול להגיד. הוא לא יודע מה דעתו על הבחירות. רק הדובר יודע. הוא לא יודע אם הוא אוהב את עבודתו. זה דובר שרק הדובר של הביטוח הלאומי מוסמך לדעת. מה כל זה שייך לדובר של הביטוח? בודדאי שזה שייך לדובר הביטוח! אלא למי זה צריך להיות שייך? אם הוא היה עובד במשרד-האוצר, זה היה שייך לדובר של האוצר. אבל הוא עובד בביטוח.

"מה שאני יכול כן לספר", הוא אומר, "זה את הביבילוגרפיה שלי."

בגיל שבע-עשרה הוא עלה לארץ. הוא יכול להראות את זה בתמונה: כל החלוצים בדרך לארץ והוא באמצע. ומהצד השני יש הקדשה: "טקס יקירי. הפרח את אדמת א"י הקוראת לך. קום בנה. קום חצוב בסלע. שלב ידיך בידי ה-

צמלים והיגעים, ואל תאמר מנוח." האיש ש-כתב את זה נמצא עכשיו באמריקה. כמעט מיליונר.

כשטקס הגיע לארץ, הוא התגייס מיד למש-טרה הבריטית. "עשיתי את זה לא למען הכסף. לא למען החיים הפרטיים, אלא לטובת הארץ. וזה מה שהדריך אותי להמציא המצאות שיהיו זולות למדינה."

אז הוא גם קיבל רשיון רכיבה על אופניים. זה היה בזמן שעוד היה צריך רשיון, ולא כל פרחח היה יכול לקחת אופניים ולנסוע. אז בכלל היו זמנים. "הייתי יוצא עם מכנסיים קצ"רים לליכור מוגרבי ורוקד שם הורה. אז היתה אהבת-מולדת, וזה מה שמדריך אותי היום להמציא המצאות ולהקדיש את מאמצי למען המדינה. לכן אני גם רואה את העבודה שלי בביטוח הלאומי כעבודה לאומית, ואני מקבל אותה באהבה."

הוא חיפאי. יש לו אשה יפה והמון ילדות יפות. אבל היכן הוא מצליח, שם בחיפה, לרכב על אופניים? "אפשר בכל מקום. אם רוצים, ואם חושבים גם על המדינה, ולא רק על החיים הפרטיים."

"בעליות של חיפה זה אומנם קשה, אבל אפשר לסחוב את האופניים ביד. בירידות תלוי לות אי-אפשר, אבל בירידות בטח שאפשר לסחוב את האופניים ביד. באמצע, בין הירי-דות לעליות, אפשר לרכב. גם כשנחים אפשר, "כל האנשים חושבים רק על הלוקוסוס. הם רוצים לנסוע רק באוטובוסים ובמכוניות. הם לא מבינים שהאופניים הרבה יותר נוחים, והרבה יותר בריאים. ולדחוף אוטובוס בעלייה זה יותר קשה מאשר לדחוף אופניים, וכשנוסעים באופניים יש זמן, אפשר להסתכל על ה"דרך ולראות אם אין מסמר, או זכוכית חדה, באוטו למי יש זמן לזה?"

עכשיו, לאחר שההמצאה שלו נתקבלה, הוכי-נסו האופניים להכניס הביטוח הלאומי בנהרייה ובחדרה. כל פקיד צריך לבצע איה נסיעה קצרה, וכל הגובים, גם הוא בתוכם, נוסעים מבית לבית על האופניים של הביטוח. עכשיו בטח ימציאו את האוטו.

הכרוב האדום

מיסדר אבירי הגריל נחנך. גדולי הגסטרו-נומים במדינה הוכתרו בטכס מפואר וחגיגי, ש-נערך, בהשתתפות עיתונאים וצלמים, במלון תדמור בהרצליה.

למחרת יצאו האבירים למסעדת קסבה, לח-גוג את הסתפחותם למיסדר החדש. הם ישבו אביר-בנקאי ליד אביר-עורך-דין, ואביר-עורך-דין ליד אביר-סוחר, קיבלו במחאות-כפיים את מרק השרון וסלט המדינה שהוגש להם, ודנו תוך כדי אכילה במצב הרוטביים במדינה.

כשהוגש להם אווז צלוי הגליל, הם עברו לי-שיחה קלה על פפריקה חריפה, פפריקה ריח-נית, ולהבדיל אלפי הבדלות, על פפריקה הונ-גרית.

לאט-לאט עבר אווז הגליל מהשולחן אל בטן האבירים. הם פתחו את החגורות באנחה, ועברו להעלות זכרונות על ארוחות שקרו להם בימי נעוריהם.

כשהגיעו לליפתן הנגב ולשוקולד סדום, קם האביר המרכזי ונשא את דברו: "רבותי, הוא אמר, "אני רואה לי לחובה לעמוד כאן על השיבותה של הארוחה שהובאה בפניכם היום הזה. רבותי! במה נמדד ערכה של ארוחה גדו-לה? האם הוא נמדד במרק המרכזי שלה? בי-ערכים המהותיים של האווז או הדג שלה?"

"לא, רבותי, ערכה של ארוחה נמדד בזוהר הקטנות, בניואנסים של התוספות. "לכן אני שמח וגא לציין שבארוחה זאת בלט במקוריותו ובגדולתו הכרוב האדום (מחיאות כפיים סוגרות). רבותי, לכרוב האדום (מחיאות כפיים) שזכינו בארוחה זאת השכילו בעלי-המס-עדה להכניס את מיטב המטעמים. הם הפכו אותו ליצירת-פאר ברמה בינלאומית.

"אני מאחל להם להמשיך בדרך זו של בישול הכרוב האדום (מחיאות כפיים), לא להירתע, לא להיסוג לאחור, ואני מבטיח להם שעוד יגיעו להכרה ולגדולה בעולם כולו (מחיאות כפיים סוגרות)."